

da šebe jogo choroscj k hutschobe hysch, won še starascho sa jogo hustroweie. A tak deje tež gospodarě a gospose tu zelaž a wošebne dobru zelaž lubowasch a s luboscju sa nu še starasch. Woni deje pať nejwošebnej sa jich duchne lepscche še hobstarasch, s nimi tu domaznu Božu službu wotžaržasch, s nimi bjatowasch, spiwasch a Bože słowo pschemyšlišch, jich wot štego, tak wele ako možne wotžaržasch, a k šchomu dobremu napominasch a nuskasch. Pscheto tak žějo Bog wot Habrahama, ako wot jadnogo wěrnego gospodara (1. Mos. 18, 19): „Sa wěm, won bužo pschikafasch šwojim žišam a šwojom domu sa nim, aby woni te Kněšowe drogi žaržali a žynili, zož pschawe a dobre jo.“ Sa teju luboscju, kotaruž gospodarě a gospose šwojej zelaži dlužne šu, deje woni teke sa jich šchělny hužytk še starasch; jej taku jěž dawasch, pschi kotarejž chore nehorduju, se želom ju tak nehobšchěškasch, až pschi tom šwojo strowe sgubiju a potom dla nich šdychuju. Gaž s choreju, ga nedeje jich pscheńerožesch, daniž hugnasch, ale tak na ně glědasch a sa jich hustroweie še starasch, ako ten huschy nad šwojom služabniku žynascho. K tomu tež šlušcha, až woni jim to hustawjone myto polno a w pschawem žaku dawaju. Pscheto tak žějo Bog (5. Mos. 24, 14): „Ty nedejšch tom potrebajuzemu a chudemu jogo myto gorěj žaržasch.“ A Sacub (5, 4) pišcho: „Lej, tych želascherow myto, kotarež wasche pola šu šěkli, a wot was šim wotlamane jo, wola; a to wolaie tych, kenz šu žněli, jo pschischlo do huschowu togo Kněša Zebaotha.

Da šworta šlušchoscj tych gospodarow a gosposow jo, tu zelaž dere hužyšch a ju k žěku žaržasch.